

Jaarverslag Rederijkerskamer St. Elooï 2023

Wanneer schrijf je een verslag van het werkjaar 2023? Op oudejaarsdag bijvoorbeeld, met de tijdloze 100 op de achtergrond. En buiten, buiten regent het ... zoals gewoonlijk. Ik neem dus even de tijd om te mijmeren over het voorbije jaar/werkjaar.

Een jaarverslag brengen van 2023 en niet vervallen in pessimisme, het is een hele klus. Gelukkig waren er nog Conner Rousseau, Quicky, de wildplassende Theo Francken en op de valreep van het jaar het Chinees spionageverhaal van het Vlaams Belang. Iedere partij heeft blijkbaar recht op zijn eigen persoonlijke stand up comedian.

Maar er is nog een andere meevaller op dit vlak: PR Katrien of Elisabeth Lucie Baeten die in haar filmpjes op gevatte wijze de draak steekt met de politici die zich keer op keer in nesten weten te werken. Humor met een scherp randje in en over onze Wetstraat.

Maar goed de aarde draait iedere dag rond zijn as en het leven gaat dus verder. En als we ons focussen op de Rederijkers an sich wordt het een stuk gemakkelijker om ons vrolijk te maken. Er zit swung in onze vereniging, alhoewel we nog steeds vragende partij zijn voor verjonging. De meerderheid van de aanwezigen hier heeft immers de vraag hoe ze hun gepensioneerde dagen moeten invullen in deze donkere winterperiode, als grootste kopzorg. We willen hier meer jong grut, verdomme.

Ons werkjaar 2023 begon zoals het betaamde te beginnen met een uit de kluiten gewassen ledenvergadering. Er lag heel wat werk op de plank met de aanstelling van de nieuwe leden en de vereremerking van de verdienstelijke leden met 25 of 50 jaar lidmaatschap op de teller. Het jaarprogramma 2023 werd gepresenteerd en de aanpassing van onze statuten werd vlot door de 47 aanwezige leden goedgekeurd. Tussendoor wisten we ons te amuseren met een ja- of neen kwis over Knesselare en omstreken waarbij Marie Paul De Muyt en Patrick Van Laere als overwinnaars uit de bus kwamen, tot groot jolijt van die laatste die als Aalternaar de Knesselaarse leden een poepje liet ruiken.

In februari kwam wielerminnend Knesselare naar de Swaene afgezakt. We hadden Bert De Backer uitgenodigd om te hebben over het eind van zijn wielercarrière en de koers en dus bij uitbreiding het leven in het algemeen. Bert is een zondagskind, de enige van de vijf renners die een hoofdrol spelen in de

serie of het boek 'De val' die een zorgeloze wielercarrière wist uit te bouwen. Hij is bovendien een welbespraakte en fris ogende kerel die ons met zijn allen liet mijmeren over het komende wielerseizoen. De koers is van ons.

In februari kwam Piv Huvluv naar Art'A op uitnodiging van de Rederijkers. Hij kreeg gelukkig de lachers op zijn hand, het zaaltje zat vol en in de geïmproviseerde bar-bibliotheek was het achteraf goed toeven. En toch blijkt het in Aalter een oud zeer te zijn bij het ontwerp van gebouwen met een culturele functie: het ontbreken van een degelijke bar.

In maart werd in de zaal van het gemeentehuis in Aalter de voorstelling 'Al my sons' van Arthur Miller gebracht. Mooi, degelijk en goed gebracht toneel van onze vertrouwde en sterk presterende toneelploeg, van regisseur tot acteurs, in een voortreffelijke setting die de Aalterse theaterzaal toch wel is. Maar voor een drankje achteraf moesten we naar een geïmproviseerde bar. Ik dacht even dat het vorige door Corona onderbroken toneelstuk 'Eer de haan kraait' daar stante pede werd hernomen. Ook dat speelde zich immers af in een soort van kelder/bunker.

Mag ik hopen dat de in aanbouw zijnde culturele hotspot in de Kloosterstraat voorzien is van een aangenaam ogende ruimte waar iets kan geconsumeerd worden? Den 'après' of het naspel bij een toneel- of andere voorstelling is immers o zo belangrijk voor toeschouwers en spelers.

Joost Desein bracht in april een lezing over duurzaamheid, voedsel en de toekomst van de landbouw. Een heet hangijzer en Joost mag het weten waarom de aanwezige landbouwers niet helemaal tevreden waren met de uitleg van de spreker. Ik in elk geval niet want heikracht verhinderde mijn aanwezigheid op deze bijeenkomst. Het is allemaal van horen zeggen.

Op de eerste rij zat ik echter wel als Sven Gatz, jawel de minister, ons kwam onderhouden met verhalen over bier en we mochten proeven van zijn lievelingsbrouwsels, zoals de Valère uit Gavere. Zonder iedereen over dezelfde kam te willen scheren, maar sommige politici hebben meer verstand van bier dan van politiek. Neen, niet Sven Gatz, die heeft het allebei, maar ik denk dan aan bv. een trouwe bezoeker van café 't Hemelrijk in Sint Niklaas.

In juni trekken we traditioneel naar buiten. Dit jaar ging de uitstap naar het Vloethembos in Zedelgem waar geschiedenis en natuur hand in hand gaan. Een boeiende wandeling in een voor de meesten onbekend stuk natuur met restanten van een oud krijgsgevangenkamp, maar wat op lange termijn

iedereen vooral zal blijven heugen zijn de muggen en andere stekende insecten die die avond besloten hadden ons massaal lastig te vallen.

De eerste twee weekends van juli waren voorbehouden voor een retrospectieve van de vorig jaar overleden Rederijker Gab Van den Brande. Even ter herinnering: op de lidkaart vind je, zoals ieder jaar, de Rederijker van Gab Van den Brande terug, als blijvend eerbetoon en gewoon ook omdat het zo'n mooi kunstwerkje is.

Een selectie van zijn schilderwerk werd gedurende twee weekends voor het grote publiek toegankelijk gesteld in de schuur van de Drongengoedhoeve, dankzij de hulp van een pak Rederijkers.

De 11 juli uitstap bracht ons naar Kortrijk en Roeselare. Omdat we weigeren plat getreden paden te betreden, kozen we niet voor een obligate exposé over de guldensporenslag in de Groeningestad. Nee, we opteerden bewust voor een boeiende stadswandeling in deze zich sterk ontwikkelende en moderniserende West-Vlaamse provincieplaats. In de namiddag werd Kunstuur bezocht in Roeselare, waarmee we ons cultuurpeil wisten op krikken want als Rederijker staan we voor cultuur met de grote en kleine C. Bij Kunstuur mogen we gerust stellen dat de grote K van toepassing is.

Alain Mouton bracht in september een lezing over 'Waarom zijn de Fransen zo Frans?' en eerlijk gezegd, die man zal nooit de gele trui dragen. We kunnen hem beter typeren als een verdienstelijke helper of waterdrager in het peloton. Voor de meesten onder ons is Frankrijk geen onbekende en misschien waren onze verwachtingen te hoog gespannen? Maar goed, ander en beter ...

De maand nadien ontvingen we Els Van Doesburg. De jonge en welbespraakte dame is schepen in Antwerpen en op zijn zachtst gezegd geen voorstander van woke. Maar ze hield het braaf, deed zich niet voor als spreekbuis van de NVA en had het over gezond verstand enzo en wie kan daar iets op tegen hebben? Woke zou de extreem rechtse rakkers in de kaart spelen terwijl het net door extreem linkse lui te pas en te onpas wordt aangekaart. 'Les extrêmes se touchent'. In elk geval beiden spinnen er garen bij. En wij ... eenvoudige Knesselarenaren? Wij hebben het nog steeds over hij en zij, zijn of haar, ... 'het' en 'hun' krijg ik in mijn dagelijkse taalgebruik niet over mijn lippen. Ik ben er te oud voor geworden en dat gezond verstand hé.

Tim Soens mocht de laatste lezing van het werkjaar brengen. Hij is hoogleraar milieugeschiedenis en kwam tot de conclusie dat het klimaat vrij stabiel was,

enkele rimpelingen niet te na gesproken, met uitzondering van de laatste decennia waarin het klimaat aan een razende vaart verandert. Al bij al, weinig nieuws onder zon dus ...

Het patroonsfeest daarentegen was een ander paar mouwen. Geert De Groote, de factor of toneelverantwoordelijke, van onze vereniging, had het aangedurfd zelf een toneelstuk te schrijven: 'Mal tiempo'. Het werd opgevoerd eind november – begin december en Geert zijn komedie werd heel goed ontvangen. Koen Wittewrongel was de regisseur van dienst en de sterke spelersgroep bracht een geslaagd blijspel, dat in deze letterlijk en figuurlijk donkere dagen welgekomen was. Het doet deugd eens te kunnen lachen met enkele hilarische taferelen, herkenbare sullige situaties, plaatsvervangende schaamte, enz ... Een pluim voor de auteur, regisseur en de crew en spelers, heel goed gedaan.

Dat het patroonsfeest werd gecombineerd met de première van de reeks toneelvoorstellingen kon op grote interesse rekenen. Ruim 140 aanwezigen, acteurs en crew inbegrepen, tekenden present op de voorstelling en de receptie achteraf. Nu ja, we gaan er niet flauw over doen: 20 euro als lid voor een toneelvoorstelling met gratis receptie en drank à volonté gedurende 3 uur. Waar kom je dit nog tegen? Inderdaad ... bij de Rederijkers.

Ondertussen zijn we januari 2024. Eén zaak is er ondertussen in elk geval op verbeterd. Het weer sloeg zondag om en we kwamen van de regen in de vrieskou terecht. Veel gezonder. "Daar kunt ge u naar kleden," zegt de volksmond.

Goede voornemens heb ik dit jaar niet gemaakt tenzij misschien eentje. Ik las onlangs dat je van lezen voor het slapen gaan, beter slaapt en je zou zelfs langer leven door veel te lezen. Dus meer lezen.

En ja, toch nog een tweede voornemen: minder klagen over het regenweer, zeker met wat er momenteel gebeurt in de wereld. Laat ons blij zijn dat het slechte weer onze grootste zorg is en hopelijk blijft.